

Дамян Дамянов

Влак 33

Шейсет и осма... Лятото... В полето...
(Христова възраст – тридесет и три...)
Тя бе жена. Без възраст. „Жулиета“,
която даже името си скри.

А има ли значение как точно
се казваше? Защо са имена?
Запомних нея – хубава, порочна
и свята едновременно. Жена!...

Замръкнахме накрай града. В нивята...
Съвсем сами. Без дъхове дори.
Трева – цял бой... И как ни залюля тя!
И как ни залюля, и как ни скри

дори от божиите погледи – звездите...
И как със дъх на мента и на мрак
бе всичко, всичко покрай нас пропито!
Лежахме вдън тревите... Нейде влак

изсвири, изтрещя и лудо мина...
Навярно той – пробягал покрай нас,
отнесе тридесет и трите ми години,
а с тях – и неизвестната жена.

Отнесе всичко. Някъде. Далече.
Зад някакъв голям превал се скри.
И само сверката му чувам в лятна вечер.
Ах, колко влакове изпратих вече,
но никой – с номер „тридесет и три“...

20.04.1991 г.

КРАЙ

© 1991 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Горица Петрова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8600>]